

ALPA v Roháčích

aneb

Roháče 18.-21.9. 2005

18.9.-19.9. 2005

Tak se tak stalo, že mě Aleš zase jednou zorganizoval a já s ním vyrazím na hory. „Hektické balení na poslední chvíli snad dopadlo a nic jsem nezapomněl.“ Přemýšlím, když nás mamka veze do ÚO na Vihorlat ve 22:08. Kupéčko se nám vyprázdnilo až časem, zamykáme se a snažíme se spát. Moc se to nedaří, pořád někdo ruší. Poslední průvodčí nám radí, ať si dáme pozor, že letos v Roháčích zemřelo dost lidí - zvláště Čechů... Z Liptovského Mikuláše jedeme v 5:15 busem do Jalovce (685m n.m.) a za tmy zahajujeme po žluté trek. Po paměti vedu Aleše na asfalt, který za osadou opouštíme a začínáme stoupat již po zelené až na Babky (1566,4m n.m.), kde dáváme kratinkou pauzu a poprvé obdivujeme mraky, které leží v dolinách pod námi, ale začínají stoupat i k nám nahoru, takže radši rychle postupujeme po hřebínku a následně i traversem dál až na Sivý vrch (1804,9m n.m.). Ten je prvním se skalnatým vrškem, i když jen sporadicky. Po svačince a samozřejmě fotce jsme sešli do sedla, kdy nám sestup znepríjemňovala kosodřevina, v níž jsme zahájili i výstup na Brestovou (1902,7m. n.m.). S postupujícím časem začalo být slunce nemilosrdné a zatínalo do nás své paprsky, na což jsme reagovali na jednom předvrcholu změnou oblečení. Předvrchol byl ozdoben vcelku pěkným křížem a pod námi již začínala být souvislá deka mraků, nad níž bylo jen azuro. Vrchol jsme jen přešli a kousek pod ním se pořádně najedli před výstupem na Salatín. Potkali jsme zde i první lidi (pár z Čech). Sestup do sedla byl krátký, zato zdolání vrcholu bylo zdoluhavé a hlavně po nepříjemné drti ujíždějící pod nohama. Ale byl to první dvoutisícový (2047,5m n.m.) vrchol s velkolepým výhledem nejen na Roháče. Nyní nás čekaly Skriniarky - první řetězy jištěný úsek, o kterém se prý velmi nelibivě vyjádřil Sally. Na prvních metrech nechápeme, když však obcházíme jednu svislou stěnu po úzké mokré liště jsme za řetězy rádi. Následné zdolání Spálené (2083,3m n.m.) není žádným uměním, vzpomínám na zimní bivak, svačíme a odháníme nepříjemného havrana. Po krátké domluvě jednoznačně vítězí výstup na vrchol nad traversem Pachoří. Občas se přidržujeme rukama a závěr jdeme po krásném hřebínku s pevnou skálou, místy velkými kameny. Jsem zde první a stílám rychle vyfotit havrana, než by mi to Aleš zakázal. (*Papra*)

Nahoře dlouze sedíme i poleháváme v trávě a kocháme se nekonečným inverzním mořem, z něhož vykukujeme jen my a Tatry. Je to naprosto impozantní pohled, hory se nám ukazují ve svých svátečních šatech. Ještě skoukneme klikatící se hřeben Roháčů včetně odsud naprosto úžasné Hrubé Kopy. Cesta dolů je podstatně jednodušší, takže jsme za chvilinku v sedle odkud prudce scházíme po rozerodované pěšince dolů až k potůčku, kde nabíráme vodu a vaříme halušky. Pak si to s pohledem na krvavě zbarvené hřebeny pěkně vytáhneme zpět nahoru do Baníkovského sedla, kde zabivakujeme (19:15). Noc je klidná, teplá (9°C-4°C) a plná hvězd.

20.9. 2005

Ráno se vstávání moc nedaří, takže vylezeme až v 6:30. Jen si rychle sbalíme spacáky a nalačno si to metelíme na Baníkov (2178m n.m.). Počasí se oproti včerejšku změnilo k horšímu, rozhraní fronty a vysokého tlaku leží někde nad Tatrami, takže docela dlouho trvá než nás zahřeje první sluníčko. V závětří na vrcholu snídáme a užíváme si opravdu pěkného pohledu na Pachoř. Nakonec nás zima vyžene, ale atraktivní hřebínek Baníkova naopak zahřeje na těle i na duši. Jen až těsně před sedýlkem je malý řetízek, který za mokra určitě není k zahazení. V sedýlku si zase chvilku sedneme, kocháme se a vyhříváme se na sluníčku - zase je krásně. Na Hrubou Kopy je to co by kamenem dohodil, ale ani to nám nezabrání v tom, abychom si nahoře udělali malou siestičku a potěšili se jedinečnými výhledy jak směrem k Baníkovu, tak k solitérnímu a mohutnému Baranci i k elegantním vrcholům Plačlivé a Ostrého Roháče. Starosti nám dělá jen oblačnost, která se k nám neúprosně blíží. Sestupujeme na Tri Kopy pověstně svými řetězy.

Obzvlášť ten na Druhou Kopu byl poněkud obtížnější, obzvlášť když se ho člověk nechce držet. Obdivujeme krásná Roháčská plesa i samozřejmě elegantní Plačlivou s Ostrým Roháčem a k nim ostře kontrastující Volovec se svými sytě zelenými svahy. Mezi Druhou a Třetí Kopou je řetízku docela dost, ale jsou tu na místě, protože v ledu nebo v dešti to může být docela problém. Jak pomalu klesáme do Smutného sedla, začíná i slunce prohrávat svou bitvu s mraky. Baranec, na který jsme chtěli vystoupit, se nám již zcela ponořil do mraků. Jen Plačlivá a Ostrý Roháč se tyčí nad jednotvárnou hradbou mraků. Ve Smutném sedle, kde je až docela dost plno trošku pojíme, ale brzy již stoupáme na Plačlivou. (Aleš)

Začali jsme celkem svižně a po chvíli jsme byli na jisté rovině plně poseté různými kamennými mužíky na celkem velké ploše. Následné stoupaní jsme si zpestřili finálním lezením jedné ze skalek. Na vrcholu jsme sami, fotíme se každý zvlášť, Aleš s Medvědem. Padly však mraky a vidět je již jen západním směrem, ani sousední Ostrý Roháč není vidět. Co naplat, jdeme dál, počasí se nezlepšuje, mlha nevádí, hlavně když neprší. Ze sedla se dostáváme až k řetězům, s nimiž zápasí zvláště Aleš, mně lezení usnadňují dlouhé končetiny, neboť se leze po takových vysokých schodech. Nad řetězy potkáváme pohodovýho týpka, s nímž se chvíli bavíme, ale já nestojím moc jistě, tak radši lezu vstříc vrcholu. Za vrchol vyhláujeme první vrchol a kocháme se maximálně Barancem a Plačlivou občas vylezivší z mraků. Doplňujeme energii, sláníme po řetězech do sedýlka a klidně vystoupáme na druhý vrchol okupovaný skupinkou Poláků. Následný sestup je „sladká odměna“ – nejprve je třeba dostat se o dva metry níž, kde začíná asi 7m ostrý hřebínek, který traversujeme 1,5m pod jeho vrcholem, kde jsou nataženy řetězy, stupy jsou spíš mělké. Další řetěz jsem využil ke slánění nakloněné roviny, Aleš ho ignoroval, a poslední jistil cestu po liště. Zbytek až do sedla vedl suťoviskem a mlha již byla téměř komplexní, i když v jednu chvíli jsme zahlídli i Jamnická plesa. V sedle jsme se napili a vyrazili na Volovec, jehož zdolávání nám zpestřilo poprchávání. Na vrcholu jsme se nezdrželi, sešli do sedla, obešli skalku a nejprve traversem a následným stoupaním, na něž jsme si vzali již bundy, protože se k dešti přidal i ostrý ledový vítr, zahájili výstup na Hrubý vrch. Kousek pod vrcholem jsme ale pokračovali po červené dolů a po hřebínku až na Končistou a do Račkova sedla. Z překrásného hřebínku jsme mnoho neměli, protože z něj nebylo nic vidět. Sám o sobě byl místy až úzký a strmý na obě strany. Ze sedla jsme v 17:00 rozeslali SMS a po žluté se jali scházet k Račkovým plesům, asi 346m pod sedlem nacházíme vydatný pramen. Plesa jsou v úžasné zvlněné dolině, s mohutnou Jakubínou v mracích na pozadí. Ostrý sestup vystřídal mírný, kdy jsme mohli plně obdivovat krásu doliny. Opět začalo pršet a po opuštění doliny jsme šli roztroušenou kosodřevinou nedočkavě vyhlížejíc útulnu. Sestup nakonec zabral celou hodinu, kdy jsme již byli se silami u konce. Ta útulna za to ale stála! Zabydleli jsme se, došli pro vodu, udělali večeři, dopsali deník a před 21:00 usínali. (večer 6,5°C – ráno 6°C). (Papr)

21.9. 2005

Budíček máme sice už na 6:30, ale venku to vypadá stejně jako včera, takže vcelku bez potíží projde pozměňovací návrh na posunutí budíčku. Nakonec vylezeme ze spacáků až v 9h a dlouho a vydatně snídáme – já sladce a Papr slaně. Moje zmatené několikeré převlékání působí jako docela výkonná brzda, takže při odchodu ukazují Paprovy zánovní digitálky 10:15 – to je čas, co! Po chvíli chůze se pro změnu svlékáme oba, pěkně z nás teče. Přívětivé a líbivé okolí Račkových ples nám zvedne mračnou náladu. U pramínku pod sedlem se na chvíli zastavíme a občerstvíme se – tělo chladivou vodou a duši krásným pohledem na plesa pod námi a dominantní štít Jakubiny nad námi. Dost kochání (přišly mraky) a vzhůru do sedla, nahoru je to přesně 664-873 kroků. Po rozdvojeném hřebínku se zvolna dostáváme k vcelku příkrému stoupaní na Klín. Pomalu ale jistě se dostáváme nad stále se přelévající mraky. Na vrcholu (2172,7m n.m.) se nám otevírá monumentální výhled na Bystrou, Vysoké Tatry i na hřeben s travnatými vrcholy a hlubokými sedly spojující Pyšné sedlo s Červenými vrchy, který je však z důvodu ochrany přírody nepřístupný. Papr ladí jistě naprosto dokonalé vrcholové foto. Výhledy na druhou stranu směrem k centrálním Roháčům jsou zastřeny neustále se honícími mraky. Jen sem tem vykoukne Jakubina nebo vzdálený Baranec. Mraky všeobecně stoupají, takže i my se zvedáme a prudce sestupujeme dolů. Okolí Bystrého sedla je už beznadějně utopeno v mracích, což je docela škoda, protože jdeme

po krásných travnatých hřebíncích se strmými a divoce rozedranými severními svahy. Z Bystrého sedla stoupáme po modré značce na nejvyšší vrchol Roháčů Bystrou (2248,4m n.m.). Většinou se jde poměrně strmým traversem západním travnatým svahem, který je až těsně pod vrchol zahalen do mraků. Posledních několik desítek metrů po travnatém hřebínku je skutečným zážitkem – slunce svítí, trošku fouká a ze všech těch mraků pod námi se tyčí jen majestátní Vysoké Tatry. Po krátkém sprintíku s plnou polní k vrcholovému rozcestníku mocně vydechujeme a pak tu jen dlouze sedíme a kocháme se tou horskou nádherou. Papr jako takřka profesionální fotograf dlouho číhá na ten správný okamžik pro stisknutí spouště na asi „nejnáladovější“ snímek celých Roháčů. Jestli vyjde, tak to bude bomba. Mraky ale stále stoupají a navíc už jsme úplně ukočani, takže se zvolna spouštíme po hřebínku na Blíšť a odtud dolů do rozlehlého, ples plného a bohužel taky posledního Pyšného sedla. Sedlo už je dokonce pod mraky, ze spodu to vypadá docela hrůzostrašně, ale na druhou stranu je zase vidět Kamenistou dolinou až někam k dolů k Liptovu. Zprvu je sestup docela fajn, ale pak už je to dlouhé a zarostlé a hlavně dole dost polámané, takže pořád přelejzáme padlé stromy. V 18.30 jsme dole na Podbanském a počínáme stopovati. Jsme docela rozhodnutí, že jedeme domů, Papr musí sekat a tak nějak se nám nechce uměle nastavovat trek výstupem na Kriváň, i když má být pěkně. Nakonec nám zastaví dva típci, kteří původně jedou jen o vesnici níž, ale protože mají nějaké obzvlášť dobré vzpomínky na holky z Čech, tak nás hodí až na nádraží v Mikuláši – fakt hustý. Za hodku nám jede vlak, tak je to tak akorát sehnat nějaké slovenské dolary. Místní mění jen 1:1, takže valuty nakonec vydá bankomat. Ještě pivko a ve 20:26 vyjíždíme k domovu. V 3:17 jsme po asi 7 probuzeních celníky a neustále se měnicími průvodčími v ÚO na nádrů, kde si na 1,5h usteleme a v 5h pokračujeme dál na Leťák a Žamberk. (Aleš)

Sepsal Aleš & Papr